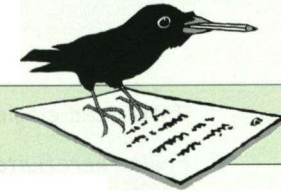

Reacties

Correcties en aanvullingen

In het stukje van Klaas Eigenhuis 'De Dodo in de taal' (*het Vogeljaar* 52 (1): 30-31) kwam onder andere aan de orde dat Ilha do Cisne een Portugese naam was voor het eiland Mauritius in de Indische Oceaan. In *het Vogeljaar* 52 (6): 286-287 publiceerden wij een reactie daarop van Jan den Hengst. Daarin stelt deze auteur, dat 'cisne' niet het Portugese woord voor Zwaan zou zijn. Bij de voorbereiding van die reactie is er echter wat misgelopen. Vóór publicatie had de auteur deze bewering namelijk al ingetrokken. Hij had laten weten dat hij het hele stuk tekst vanaf 'Hardnekkig blijft de bewering dat ... ' tot en met ' ... , net zoals in het Frans' terug wilde nemen. Desondanks verzuimden wij helaas dit gedeelte te schrappen. Deze passage dient dus als niet geschreven te worden beschouwd.

Redactie *het Vogeljaar*

Reactie op 4500

Schitterend! Wat een schrijver is die Ouweneel! Zijn prachtige vogelverhalen kenden wij natuurlijk allemaal. Maar dat stukje '4500' in *het Vogeljaar* 52 (3) is toch wel iets heel anders. Lees het nog maar eens aandachtig door: wat een ironie! 'Club 4500 stimuleert het reizen om veel vogelsoorten te zien'. Je hoeft geen lid te zijn van Milieudefensie om grondig te schrikken van zo'n zinsnede. En dat in een blad dat vooral is bedoeld voor mensen met enige belangstelling voor milieuvraagstukken. Het stuk is zo goed geschreven dat je het glashelder voor je ziet. Pak even het vliegtuig, liefst van zo'n prijsvechter die vanaf 'gerevitaliseerde' regionale vliegvelden vliegt. Huur een auto voor een tocht naar een ongestuurd Japans woud (je moet er wat voor over hebben) wie weet scoor je je vijftienhonderdste soort en hoor je er helemaal bij!

Tijdens het lezen stijgt de bloeddruk snel: kunnen vogelaars nu echt zo wereldvreemd zijn? Totdat je stuit op de vermelding van 'swift-reizen' voor zoveel mogelijk vogelsoorten in korte tijd. Dan dringt het

pas door dat het stuk één groot brok ironie is een weergaloos geschreven fantasie waarin de vloer wordt aangeveegd met volstrekt monomane soortenverzamelaars: Heer Ouweneel, een meesterwerkje! Maar toch: bent u niet te hard voor die leden van de Dutch Birding Association die niet iedere week even van Groningen naar de Belgische grens scheuren om een dwaalgast door eigen kijker te aanschouwen?

Bovendien, mag men, zolang tussen vraagteken en uitroepteken het 'ironieteken' nog geen plaats heeft gekregen, niet uitsluiten dat zo'n subtiele ironie sommigen ontgaat. Mensen die in hetzelfde nummer van *het Vogeljaar* worden aangemoedigd om 'slechts vier à vijf uur' te rijden teneinde broedende Drieteenmeeuwen te zien (pagina 141). Misschien had u voor de duidelijkheid nog een zinnetje moeten wijden aan de onlangs begonnen commerciële ruimtevaart die de mogelijkheid schept ook soorten buiten de dampkring te scoren.

■ R.H.C. Elgersma, Ede

Fitis

Bovenstaaend gedichtje over een Fitis werd oorspronkelijk geschreven door Ben Verheijen uit Mariahout. Hij schreef het naar aanleiding van een dode Grauwe Vliegenvanger die tegen het raam gevlogen was en trachtte daarmee een monumentje op de richten voor een hoopje veren. Naar aanleiding van de opmerking over 'een handje vol veren in de lentezon' aan het slot van het 'Raam' in de reeks 'Vlerkenstreken' van Gerard Ouweneel in *het Vogeljaar 52 (2): 71-72*, zond de auteur ons een kopie van het gedicht met een nieuwe, aangepaste titel toe.

